

[Henry Christensen.]

Jeg synes også, det er værd at understrege, at det under denne debat er slået fast, at intet, hverken i vor grundlov eller i vore internationale forpligtelser, er til hinder for gennemførelse af et lovforslag som det foreliggende; jeg forstår også på justitsministeren nu sidst, at det er der ingen hindringer for. Der er altså fuld vej åben for at gå i gang med et arbejde af den art.

Afgørelsen beror derfor alene eller især på en afvejning af, hvorvidt det er rimeligt at gøre det. Jeg takker justitsministeren også for hans principielle tilslutning. Foruden at ministeren naturligvis mener, at det enkelte menneske helt suverænt skal kunne afgøre, hvor han vil stemme, mener han også, at det normalt bør være sådan, at han selv skal kunne bestemme, hvilket parti han vil støtte økonomisk. Men vores uenighed fremkommer, når ministeren vil sætte en begrænsning i dette principielle, idet han mener, at foreningsfriheden skulle begrunde, at et flertal uden videre skulle kunne bestemme over enkeltmedlemmers forpligtelser i den retning.

Se, der er ét synspunkt, ministeren går uden om. Han går uden om, at det, vi her taler om, er alle de situationer, hvor mennesker er tvungne medlemmer af organisationer — idet medlemskab er en forudsætning for at bevare adgangen til erhverv, til arbejde, til beskæftigelse — i realiteten tvungne, sådan som — det var det, højesteretsdommen byggede på — chauffør Claus Jensen var tvunget til det, hvis han ville bevare sit erhverv. Det er det helt afgørende, og den side af sagen går justitsministeren foreløbig, synes jeg, alt for let hen over. Det drejer sig ikke om andet end alle de tilfælde, hvor mennesker for at kunne tjene til deres daglige brød er tvungne medlemmer af en organisation. Dér kommer så afvejningen af, om denne obligatoriske forpligtelse som forudsætning for at udøve et erhverv eller et arbejde skal være tilstrækkelig begrundelse for et brud på det princip, ministeren egentlig kan tilslutte sig: at mennesker selv skal kunne bestemme, hvilket parti de vil støtte. Det er her, vor afgørende uenighed kommer ind, og det er her jeg egentlig tror, at justitsministeren ved lidt fortsat overvejelse måske nok vil

bevæge sig lidt over i retning af det synspunkt, vi har anlagt.

Så en bemærkning til hr. Krog Hansen. Jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg var glad for hans principielle fremhævelse. Han sagde oven i købet, at hvis jeg nu var tillidsmand og fremsatte dette forslag inden for organisationen, så ville han støtte det. Jeg ved ikke, om vi kunne lægge en kabale, så hr. Krog Hansen kunne sørge for, at jeg blev tillidsmand, så skulle jeg nok stille forslaget, hvis han ville stemme for det; det var måske en messe værd; men jeg ved ikke, om det praktisk kan lade sig gøre . . . (Ministeren for Grønland [Carl P. Jensen]: Det kan det ikke!). Nå, det mener Grønlandsministeren ikke kan lade sig gøre. Han er sagkyndig, så det må vi nok se væk fra. Jeg tror også, det er bedre, at vi beskæftiger os med problemet her. Hr. Krog Hansen mente ikke, det var rigtigt stillet op. Så vil jeg gerne sige til hr. Krog Hansen: det hører både til et demokratisk samfunds ret og dets forpligtelse, at man også tilvejebringer den lovgivning, som er nødvendig for at sikre de enkelte menneskers demokratiske rettigheder. Vi mener, dette er en demokratisk rettighed. Hvis man mener, det er en demokratisk rettighed, så er dette her et lovgivningsanliggende som så mange andre. Jeg kan måske nok forstå, hvorfor hr. Krog Hansen i denne sag anlægger et andet synspunkt, men det er ikke et synspunkt, vi ellers generelt kan anlægge over for egentlige demokratiske rettigheder for det enkelte menneske.

Når hr. Krog Hansen så spørger, om ikke fagforeningerne bliver tandløse ved et sådant lovforslags gennemførelse, skal jeg svare, at fagforeningernes stilling vil være akkurat den samme, om bestemmelsen gennemføres her i folketinget eller den gennemføres gennem beslutninger inden for fagforeningerne. Jeg er af den opfattelse, at også de store faglige og erhvervsmæssige organisationer vil have den største styrke, når deres medlemskab beror på den størst mulige grad af frivillig tilslutning, også hvad angår de dispositioner, som de pågældende organisationer udøver på medlemmernes vegne, herunder dispositioner med hensyn til medlemmernes kontingent. Jeg tror, dette frihedsprincip er det, der gør organisationerne mindst tandløse, det, der gør dem